

въ своя дворецъ, или пъкъ ги гледалъ Иванъ-Царевичъ отъ хвъркатииятъ си конь; ту лукава лисица, че влачи въ гората нѣкой пѣтелъ; или пъкъ мечки го викали да играять на жумитарка. . . . Колъо знаелъ и все мълчалъ. Изведнажъ насрѣща излѣзалъ единъ заекъ, който се втурналъ подъ краката на Черня.

Колъо не можалъ по-вече да се стърпи. Навелъ се отъ сѣдлото и извикалъ: „чакай ти, хубаво зайче!“ — и го хваналъ. . . .

Сбогомъ, тридесето царство!

г. София.

Прѣвелъ: Л. Бобевски.

Скопосница.

Тури стола до стѣната
Мъничката Радка,
Отъ долапа зѣ на Ната
Чистата тетрадка.

Тя я маца, мачка, писа
И я съ плюнка кваси,
Послѣ всичко съ прѣстъ избриса,
Лапна листъ въ уста си.

Пѣй и кжса малка Радка,
Весела, засмѣна,
А що чака я отъ татка,
Тя не знай, горкана! . . .

В. Ив. Стояновъ.